

Obsah

1. Pred cestou k Bajkalu.....	2
1.1 Prečo k Bajkalu a do Ruska.....	2
1.2 Zháňanie víz a cestovných dokladov.....	2
1.3 Posledné prípravy a odlet do Ruska.....	3
2. Rusko.....	4
2.1 Moskva 1.....	4
2.1.1 Letisko Vnukovo.....	4
2.1.2 Cesta do hotela Ukrajina.....	6
2.1.3 Kremel' a Červené námestie.....	7
2.1.4 Tverská.....	8
2.1.5 Železničná stanica Jaroslavská.....	9
2.2 Transsibírska magistrála 1.....	10
2.3 Irkutsk 1.....	12
2.3.1 Príchod do Irkutska a prvý deň.....	12

1. Pred cestou k Bajkalu

1.1 Prečo k Bajkalu a do Ruska...

Ja som chcel ísť do Ruska hlavne pre dve veci. Chcel som sa poprechádzať po Červenom námestí a veľmi som sa chcel previezť Transsibírskou magistrálou. Monika (moja manželka) tam išla asi predovšetkým preto, lebo ma má rada a išla by so mnou úplne všade. Každopádne podporuje takmer každý môj výmysel.

Tak sme sa jedného dňa rozhodli že sa ideme pozrieť k Bajkalskému jazeru a cestou samozrejme navštívime Moskvu a k Bajkalu sa ide Transsibom. Nápad bol na svete a rozhodnutie bolo pevné. Príroda je tam krásna sú tam veľké mestá ako Irkutsk a Ulan-Ude, tak čo sa nám môže stať. Ideme...

1.2 Zháňanie víz a cestovných dokladov.

S letenkami nebol problém. Prakticky hneď na druhý deň od definitívneho rozhodnutia že cestujeme som sadol k internetu a objednal letenky Stuttgart-Moskva a naspäť u leteckej spoločnosti GermanWings. Pre dve osoby to vyšlo na nejakých 500 Eur. To sme si ale jaksi neuvedomili, že prvé na čo treba pred cestou do Ruska myslieť sú víza. Nieje problém ich získať ak má človek v Rusku známych a oni mu pošlú pozývaci list. My máme v Moskve známych, ale v tak krátkej dobe by niečo také nebolo asi realizovateľné, navyše ak niekto chce z Ruska poslať pozvanie, tak s tým má neuveriteľné papierové a policajné naťahovačky. Začali sme teda zháňať. Ukázalo sa že to nieje také jednoduché ako sa na prvý pohľad zdá. Monika telefonovala najprv na Ruské veľvyslanectvo v Bratislave. Pani ju tam poinformovala že do Ruska sa na vlastnú päsť cestovať nedá – treba buď pozvanie alebo byť účastníkom zájazdu ktorý je organizovaný cestovnou kanceláriou. To bola super situácia: letenky kúpené a víza asi nedostaneme. Bolo však jasné že nejaké riešenie musí existovať. Nakoniec sme si víza „kúpili“ od jednej cestovnej kancelárie vo Frankfurte nad Mohanom. Celé papierovanie zariadili oni a za 170 Eur (85 Eur na osobu) sme o pár týždňov dostali poštou pasy aj z vízami a t.z.v. Voucherom – zoznamom miest a hotelov ktoré navštívime a kde budeme ubytovaní. Počas čakania na túto poštu sme sa zapodievali zháňaním všetkých možných informácií o Rusku, Sibíri, Bajkalskom jazere a okolí. Dostať sa k akýmkoľvek údajom je VEĽMI ťažké. Na celú cestu sme mali 3 týždne, čo nieje veľa keď si človek uvedomí kam sa to vybral. Začali sme plánovať dni. To sme ešte netušili že čokoľvek plánovať nemá takmer žiaden význam ak človek cestuje do Ruska, ale o tom neskôr.

Získanie cestovných lístkov na Transsib bolo asi najnapínavejšie. Lístky sú dosť drahé a dajú sa rezervovať najskôr 45 dní dopredu. Prvé informácie boli dosť desivé. Rôzne cestovné kancelárie, firmy a organizácie popisovali kúpu lístkov ako hotový komplikovaný horor. Ceny sa pohybovali okolo 300 Eur za jednosmernú cestu na osobu. Všetci argumentovali tým, že majú akési dohody s Ruským železničným ministerstvom a že celé nakupovanie a posielanie vystavených lístkov z Ruska je neuveriteľne zložitá a trvá celé týždne. Je fakt že takýmto spôsobom sa skutočne cestovné doklady získať dajú. Z Ruska sú však posielané ako cenná zásielka a len toto poslanie stojí nejakých 40 Eur za jeden lístok. Ak by sme nakúpili u nich, tak nás dvoch cesta tam a naspäť vyjde na 1200 Eur čo nieje maličkosť. Keď už to vyzeralo tak že tie peniaze skutočne budeme musieť oplieskať, tak ma Monika poslala do Stuttgartu na vlakovú stanicu do cestovnej kancelárie Nemeckých dráh. Chlapíkovi za okienkom som povedal odkiaľ a kam chceme cestovať. Ten človek bez mihnutia oka naťukal čosi do počítača a za 30 sekúnd si vypýtal sumu 350 Eur. To bola cena jednosmerného lístka Moskva-Irkutsk pre dve osoby do štvormiestneho kupé s klimatizáciou. Super – nič lepšie sa nemohlo stať. Hneď sa ma aj opýtal či si neželám aj spätné lístky. Odpovedal som že nie, spätné lístky sme si chceli kúpiť až v Irkutsku, mali tam byť vraj lacnejšie. Že som urobil osudovú chybu a že sme kvôli nej takmer ostali trčať bez víz 7000 kilometrov od domova niekde na

Sibíri sme sa samozrejme dozvedeli až oveľa, oveľa neskôr. Tak a tým pádom sme mali všetky potrebné doklady a cestovné doklady pokope a mali sme aj aký taký plán že čo, kde a ako chceme vidieť. Nadšenie stúpalo každým dňom. Kolegovia v práci sa takisto zaujímali že čo a ako. Všetci považovali našu akciu za veľmi odvážny podnik, do istej miery mali aj pravdu. Lenže dovolenka je podpísaná (moja a Monikina) a tak nás už nič nezastaví!

1.3 Posledné prípravy a odlet do Ruska

Monika nás oboch pobalila. Nebyť jej, tak by som tam išiel asi s igelitkou, alebo aj bez igelitky. Pred cestou sme si ešte zadovážili digitálny fotoaparát. Od kamaráta som požičal nabíjacie tužkové baterky, nabíjačku a pamäťové karty do foťáka – dokopy 3GB. Hotel na prenocovanie v Moskve je zarezervovaný cez www.expedia.de v hoteli Ukrajina a obaja sme absolútne nadšení a plní očakávania a odhodlania objavovať nepoznané.

Je sobota ráno 8.7.2006 a my zháňame posledné veci na pobalenie. Keďže som počul rôzne historky o Ruských sociálnych zariadeniach tak odmotávam malú rolku toaletného papiera a bezpečne ju schovávam v zadnom vrecku na nohaviciach. Nabíjam akumulátory do fotoaparátu.

Lietadlo letí zo Stuttgatského letiska o 15:00. Vyrážame z domu a nastupujeme na autobus č.501, potom v Zuffenhausene prestupujeme na linku S5 ktorá nás odvezie na Hlavnú stanicu. Odtiaľ ďalej S2-kou na letisko. Na letisku je ako vždy ruch (aj keď je to v podstate malinké letisko), každopádne sme však úspešne našli check-in na termináli č.1. Nálada je perfektná, v reštaurácii dávame pivo a akési obložené chlebíky a poberáme sa ku Gate-u č.510XXX. Po pasovej kontrole sa dostávame do čakárne kde nám vzápätí oznamujú že lietadlo má meškanie asi 50 minút. Do krčmy sa už nedá ísť a jediné čo sa dá piť je CocaCola z automatu. Nevadí vypijeme aj tú. Čakáreň sa plní rusky hovoriacimi ľuďmi všetci (vrátane mňa) sú naštvaní na meškanie. Meškanie samo o sebe by až tak nevadilo, lenže let má trvať asi dve a pol hodiny a v Moskve je aj tak o 2 hodiny viac a nikto nevie ako to tam v noci a po tme chodí. Mal som proste svoje obavy. Nakoniec sa teda nalodujeme. Lietadlo je plné, ľudia sú sympatickí. Keď sme preleteli Prahu tak som si trochu zdriemol. Ruska čo sedí vedľa nás sa dá do reči s Monikou a pomáha nám vyplňovať imigračné karty, proste paráda – dovolenka dovoleniek sa začína.

2. Rusko

2.1 Moskva 1

2.1.1 Letisko Vnukovo

Pristávame na medzinárodnom letisku Moskva-Vnukovo. Všetci tliškame pilotovi nášho Airbusu A319 za skutočne PERFEKTNÉ pristátie. Berieme si príručnú batožinu, po schodíkoch vychádzame z lietadla a nastupujeme do pristavených autobusov. Jednoducho ako na každom inom letisku. Až doteraz prebiehalo všetko bez problémov, lenže prvé „prekvápkó“ na seba nedalo dlho čakať, a že je to len slabý odvar toho čo ešte zažijeme neskôr a inde samozrejme nikto ani len netušil. Naše autobusy po tom ako sa dostali z labyrintu štartovacích dráh a zaparkovaných lietadiel zastali vedľa letištnej haly pri sklenených dverách. Pri všetkých letoch ktoré som doteraz absolvoval boli tieto dvere pri pristátí otvorené alebo aspoň odomknuté. Nie však v tomto prípade. Najprv sme v zatvorenom autobuse čakali asi 5 minút. Potom šofér znervóznel a začal vytrubovať. Tie letištné autobusy majú teda riadny klaksón ale on musel trúbiť ešte niekoľko krát v priebehu niekoľkých minút – a nič. Nakoniec sa objavila uniformovaná ženská s výčitkou v ksichte a otvorila vytúžené dvere. Akoby to nebola jej povinnosť, ale jej dobrá vôľa že nás pustí na letisko. Ešte čosi aj frflala. S podobnou drzosťou som sa ešte na letisku nestretol (s výnimkou toho Bratislavského, ale tam som zažil aj iné veci [XXXOdkaz](#)).

Po úspešnom vyzdvihnutí batožiny sa dostávame ku pasovej kontrole. Tá prebieha úplne bez problémov a zrazu sa obaja ocitáme v Ruskej federácii. Všetky informačné tabule sú v ruštine a v angličtine. Azbuku vieme čítať obaja a po Rusky sa rukami-nohami tiež dohodujeme ak bude treba. Vymieňame 300 Eur za Ruble a takto vybavení vchádzame do hlavnej letištnej haly. Ako úplne prvé chcem zatelefonovať známemu (ktorého som nevidel 20 rokov, ale s ktorým som telefonoval pred cestou). Na to potrebujeme telefónnu kartu, ktorú sa pokúšam kúpiť v stánku na letisku. Dievča za kasou rozumie iba po Rusky, tak jej mojou chabou Ruštinou vysvetľujem čo chcem. Ponuka je široká a ja vyberám najdrahšiu kartu s 200 jednotkami. Taká karta sa zide, človek nikdy nevie kedy bude potrebovať telefonovať z automatu. Že som kúpil telefónnu kartu ktorá funguje iba v 6 automatoch v celom Rusku sme sa, samozrejme, dozvedeli až niekedy inokedy, neskôr a na inom mieste [XXXOdkaz](#). Automaty fungujú na rozdiel od zvyšku sveta tiež inakšie. Princíp je v tom, že ak sa volaný ozve tak volajúci musí stlačiť špeciálne tlačítko na automate a až potom je nadviazané spojenie. Nakoniec som sa úspešne dovolal a pokecal som s dotýčným.

Teraz sa nám treba dostať do mesta. Letisko je od Moskvy vzdialené asi 30XXX kilometrov. Vieme že treba cestovať autobusom a potom metrom, ale nevieme kde autobusy stoja a ako chodia. Ideme sa teda opýtať do informácií. V stánku nad ktorým sa skvie anglický nápis INFORMATIONs sedí ženská a telefonuje z mobilu. Mňa jednoducho ignoruje aj keď veľmi dobre vidí že stojím za okienkom a čakám. No nič, ozývam sa teda a ona skutočne odkladá mobil a s úsmevom na perách sa ma po Rusky čosi opýta. Nerozumiem jej a oslovujem ju najprv po Anglicky a potom po Nemecky. S rovnakým úsmevom na perách len krúti hlavou a hovorí „nepanímajú“. Dozvedáme sa že hovorí iba po Rusky. Šok je dosť intenzívny a opäť je to len príprava na to, čo bude... Na medzinárodnom letisku, kde každých pár minút pristáva alebo štartuje lietadlo sedí na informáciách ženská čo neovláda nijakú bežne používanú cudziu reč. Nakoniec to teda skúšam po Rusky, pričom ju prosím aby hovorila pomalšie. Zistujeme že autobusy odchádzajú spred opačnej strany parkoviska ktoré leží oproti letištnej hale. Naš Autobus má číslo 612. Vychádzame von a ocitáme sa na veľkom parkovisku plnom áut. Kontrasty sú úžasné. Vedľa úplne rozbitých rachotín z Brežnevovej a Chruščovovej ocele parkujú drahé mercedesy – zvláštny to pohľad. Všade je veľa policajtov a ozbrojených príslušníkov rôznych bezpečnostných zložiek v nepriestrelných vestách. Hlavne tí v čiernych uniformách sú všetci minimálne 190cm vysokí a majú aj iné samopaly. Každého kto prichádza autom kontrolujú. Po tom čo sa stalo v Moskve a v Beslane je také niečo

úplne pochopiteľné aj keď to vyzerá strašidelne.

Cez parkovisko sa dostávame na zastávku autobusov. Márne sa snažíme rozlúštiť malé žlté tabuľky na ktorých sa pravdepodobne nachádzajú časy odchodov. Zastávky sú dve a na oboch stojí autobus č.612. Navyše ten náš už mal ísť a stále ho nebolo. Nakoniec prichádza, ale zastavuje pri tej druhej zastávke a vzápätí odchádza. Chaos je dokonalý a obaja sme presvedčení že nám práve odišiel autobus. Tak sme sa vybrali naspäť do letištnej haly sa opýtať či tam náhodou nemajú niečo ako cestovný poriadok. Samozrejme na pol ceste k letisku prichádza a pred našimi očami odchádza ten správny autobus č.612, ale my sme príliš ďaleko na to aby sme ho ešte dostihli. Tak nič, stane sa. O pol hodinu ide ďalší a na ten úspešne nasadáme. Lístok stojí 15 Rubľov na osobu a dá sa kúpiť priamo u šoféra. Lístok treba vložiť do zariadenia na to určeného a turniket potom pustí človeka do autobusu. S veľkými rucksakmi na chrbte sme sa ledva cez úzky turniket prepasírovali, ale nakoniec sedíme v autobuse a uháňame frekventovanou štvorprúdovou diaľnicou do Moskvy. Každé 2-3 kilometre stretávame policajné autá s frajerskými širokými majákmi, ktoré kohosi naháňajú. Po chvíli vchádzame do predmestia. Všade naokolo sa týčia obrovské nové sídliská s vysokánskymi poschodovými obytnými domami, zábavnými a obchodnými centrami. Žeriavy sa rozprestierajú kam oko dovidí – všade sa intenzívne stavia. Vcelku vyzerá všetko ako v každom inom veľkom meste na Západe. Vzhľadom na to čo sme o Moskve počuli z rozprávania a z rôznych iných zdrojov – sme príjemne prekvapení.

2.1.2 Cesta do hotela Ukrajina

Z autobusu vyliezame na Jugo-Zapadnej a prestupujeme na metro, naša cieľová stanica je Kyjevská. Pri okienku sme si kúpili lístky na 10 jazd metrom po 120 Rubľov. Hneď ako sme odchádzali od okienka sa nám zrazu ktosi prihovoril po Slovensky. Náhodou sme stretli akéhosi



Jedna zo Zastávok Metra v Moskve

súkmeňovca na akejsi stanici metra niekde v Moskve. Dotyčný sa volá Robo a bol v Rusku na mesačnom študijnom pobyte. Cestou metrom nám dáva pár dobrých tipov, vymieňame si e-mailové adresy a pokúšame sa prekričať neuveriteľné burácanie motorov a škripanie koľajníc. Koľaje sú neuveriteľne krivé a vagóny skáču hore-dole a doľava-doprava. Nakoniec sa lúčime s Robom a vystupujeme na stanici Park Kultury. Orientovať sa v Moskovskom metre nie je až také jednoduché. Sú to neuveriteľné labyrinty veľmi hlboko v zemi. Treba nám prestúpiť na okružnú linku č. 5, ktorá nás dopraví na Kyjevskú. Aj prestup nakoniec vďaka Monike zvládame.

Neuveriteľne dlhé eskalátory nás vynášajú nahor.

Vonku sa medzičasom zotmelo. Hotel Ukrajina je veľiká stavba na Stalinský štýl a má sa nachádzať neďaleko od stanice metra. Naša radosť nepozná hraníc, náš hotel nieje síce úplne blízko, ale vidíme ho pred nami – tú budovu si nemožno s ničím iným pomýliť, podobnosť je úplne jednoznačná. Toľko teória. Vyberáme sa teda peši k budove. Ideme a ideme ale stále sa akosi

nepribližujeme. Budova je fakt obrovská a preto sa aj zdalo že je blízko a že sa ku nej dá celkom v pohode dôjsť aj peši. No nič, nakoniec prichádzame k poslednej križovatke ktorá nás delí od vytúženej a zaslúženej hotelovej izby. Ale niečo nesedí... Budova je celá tmná, obrovské železné vráta sú zatvorené a pred vchodom na parkovisku stoja čudné autá s čudnými majákmi. Je jasné že sme zle, je neskoro a tma, sme už aj dosť unavení. Dosť blbá situácia, ale som presvedčený že sme na správnej ulici. Zisťujem, že budova je ministerstvo zahraničného obchodu Ruskej federácie. Náš hotel predsa



Všadeprítomná Sovietska výzdoba



"Veža" hotela Ukrajina

musí byť vidno. Nakoniec sa pýtame akéhosi človeka, že kde vlastne sme a kde by tak mohol byť náš hotel. Dotyčný takisto nevie kde je, ale je mu to zjavne jedno, lebo už je pripitý a chlípe ešte čosi z plechovky. O chvíľu ide po ulici niekto ďalší. Pýtame sa teda jeho. Okamžite mu bolo jasné že sme cudzinci a prepol na Angličtinu. Vysvetlili sme mu že čo a ako. Bol veľmi ochotný a hneď sa opýtal či nechceme odvoz za 100 Rubľov taxikom. Samozrejme súhlasíme. A tu sme sa dozvedeli čo znamená v Rusku TAXÍK. Chlapík proste začal stopovať normálne v meste na ulici. Asi za 5 sekúnd prudko brzdia dve autá. Obidva vyzerajú že potrebujú generálku ale to je nám momentálne fakt jedno. Náš záchranca vybavuje cieľovú adresu a 100 Rubľovú sumu so šoférom prvého auta a my nastupujeme. Auto vydáva počas jazdy podozrivé zvuky, ale je to Mercedes a tak si hovorím že do hotela hádam ešte dôjde. Uháňame nočnou Moskvou neuveriteľnou rýchlosťou. Šofér

sa na niečom ohromne dobre baví so svojou spolujazdkyňou, my sedíme vzadu. Určite si z nás robia srandu. Nakoniec úspešne zastavujeme pred našim hotelom, platíme 100 Rubľov a vchádzame dnu cez veľké dvere za ktorými už vidno hotelovú aulu s barom na konci a s kopou všelijakých

bezpečákov a strážnikov s vysielaczkami.

Budova je to nádherná, len na našu smolu fakt veľmi podobná budove ministerstva. Neskôr zistujeme že podobných budov je v Moskve kopec... Hneď vo vchode prechádzame cez detektory zbraní a všetka naša batožina putuje cez röntgen. Ideme na recepciu a oslovujeme prvého voľného recepcného. Ten dostáva naše pasy a podľa nich okamžite vie že máme rezerváciu. Nakoniec nekonečne dlho čosi píše do počítača a na konci tejto procedúry dostávame hotelové karty. Pasy spolu s imigračnými kartami musia ostať na recepcii kvôli cudzineckej registrácii. Môžeme si ich vyzdvihnúť na druhý deň ráno od 7:00 hod. Je polnoc a my máme všetkého dost'. Vezieme sa výt'ahom na 9 poschodie a v labyrinte honosných ale nekonečných chodieb sa dostávame na našu izbu. Izba má síce staršie, zato však dost' nóbl zariadenie, je fakt čistá a na úrovni, proste paráda. Na druhý deň nám ide o 21:20XXX vlak do Irkutska a ešte sme si chceli ísť doobeda pozrieť Kremľ a Tverskú. Osprchovali sme sa a zaspali ako dudky.

2.1.3 Kremľ a Červené námestie

V nedeľu ráno sa zobúdžeme asi okolo ôsmej. Schádzame do reštaurácie na raňajky. Raňajky fungujú na spôsob Švédskych stolov, všetkého je dostatok a jedlá vyzerajú skvele. Dobré sme sa najedli a po odhlásení sa z hotela vyrážame do



Mauzóleum V. I. Lenina z diaľky

centra Moskvy. Cestujeme autobusom, ale už po chvíli je jasné, že ideme zle. Veľké čudo, lebo podľa papiera na zástavke sme mali nastúpiť na tento smer. Ako fungujú tie papiere na zástavkách sa dozvedáme opäť až neskôr, ale nevádi XXXOdkaz. Tak prestupujeme na metro ktoré nás bezpečne dopraví do centra. Po pár krokoch už vidno Kremľské múry a je jasné že sme správne. Fotím všetko čo sa mi dostane pred objektív: Katedrála, Červené námestie, GUM. Námestie je však obohané zátarasmi a policajti dávajú pozor aby cez ne nikto nepreliezol. Nič sa nedá robiť, fotíme Leninove mauzóleum a obchádzame zátarasu dookola. Keď sme prišli k Žukovovej soche tak bolo jasné že čo sa deje: v dni keď je prístupné mauzóleum a hroby v Kremľskom múre tak je námestie zatarasené a vchádza sa cez detektory zbraní popri policajtoch. Samozrejme tam chceme ísť, ale keď som zbadal ten nekonečný rad ľudí tak ma prešla chuť – nevádi, na spiatočnej ceste nocujeme opäť jednu noc v Moskve a pôjdeme sa pozrieť aj tam. Prechádzame sa po AlexandrovskejXXX záhrade a fotím večný oheň pri hrobe neznámeho vojaka a čestnú stráž. Prechádzka pokračuje popri rieke Moskve. Zľava Kremľ, sprava rieka, Kremľské strechy sú vyblýskané, všade je krásne čisto, takmer romantika. Na chodníku kupujeme od pouličného predavača sympatickú usmiatu matrijošku a opäť sa ocitáme na



Lubjanka - bývalé sídlo KGB



Múzeum národa

Červenom námestí pri katedrále XXX. Trochu nás oboch bolia nohy a tak si sadáme na múrik oproti hlavnému vchodu do Kremľa a ja opäť fotím čo len vidím.

Ešte som si chcel ísť sfotiť Lubjanku o ktorej som čítal v knihe ktorá vnikla ako interview s bývalým šéfom KGB Vladimírom Semičastným (je to vraj navyššia budova v Moskve, lebo že vraj už zo suteréno vidno až na Sibír). A

tak sa poberáme tým smerom. Oproti Lubjanke stojí telefónny automat. Tak teda idem zavolať známej (ktorú som takisto nevidel 20 rokov, ale s ktorou som takisto pred cestou do Ruska telefonoval). Tak to teda skúšam s mojou parádnou, na letisku kúpenou telefónnou kartou. Automat mi stále hlási že karta je neplatná, skúšam to teda znovu a znovu. Nakoniec pozerám na telefónnu kartu na ktorej je napísane niečo ako OPERATOR: VNUKOVO. Začínam tušiť niečo nekalé, lebo na automate je napísaný iný operátor. Neskôr sa dozvieme, že automaty v meste sú prevádzkované rôznymi operátormi, podobne ako mobilné telefóny. Takže ak chce človek telefonovať z automatu, tak musí mať pri sebe karty všetkých možných operátorov, inak je nahraný.

Vraciame sa teda pomaly ku Kremľu. Cestou sa zastavujeme vo fakt príjemnej krčme s názvom Che-Guevara. Hneď pri vchode musíme odovzdať ruksaky po 30 Rubľov za kus. V podniku to vyzerá fantasticky, v oknách krabice od granátov a nábojov do guľometu. Na stoloch sú svietniky so sviečkou vyrobené z akýchsi nábojníc do protiletectvého kanóna. Čašník nám prináša jedálny lístok. Na moje veľké prekvapenie pozerám že majú Zlatého Bažanta. Tak si dávame jedno, druhé a je nám dobre. Doba však pokročila a pomaly sa treba pobrať na železničnú stanicu Jaroslavská, kde chceme prísť pre istotu skôr ako treba a ešte sa ideme pozrieť na Tverskú ulicu. Tak dopíjame, platíme pivo: 80 Rubľov za kus a opäť vyrážame.

2.1.4 Tverská

Z metra vychádzame na Tverskú. Hlavný dôvod prečo tam ideme je parádny preslávený obchod Gastronóm. V podstate sú to potraviny, ale frajerské a videli sme o tom reportáž v televízii. V reportáži odporúčali sa tam ísť aspoň pozrieť. Vyberáme sa teda ulicou, lenže pivo tlačí a treba ísť na záchod. Našťastie hneď po tom ako sme prešli pár metrov sa objavujú verejné záchody v podobe Toi-Toi búdok. Ideme teda tam a vykonáme obaja to čo treba za 15 Rubľov na osobu. Ideme ďalej. Fotím všetko čo je čudné, alebo fotky hodné. Gastronóm nejako nenachádzame, zato sa však objavuje múzeum XXX. Tak ideme dnu a opäť kontrola zbraní. Múzeum stojí naozaj za to a odporúčam každému aby ho navštívil: dávna a moderná história cárskeho, sovietskeho a terajšieho Ruska, podrobne prvá a druhá svetová vojna s výzbrojou a výstrojou, výstavka kozmonautiky s modelmi. Proste je na čo pozerieť. Lístok stojí XXX Rubľov a je to fakt dobrá investícia. Po návšteve múzea pátrame ďalej po Gastronóme, ale ten nejako nenachádzame. Už sa aj treba pomaly pobrať na Jaroslavskú stanicu, ale akosi nenachádzame žiadnu zastávku metra, či iného dopravného prostriedku o ktorom by sme tušili že kam ide. A už ma aj bolia nohy a som unavený a Monika je na tom tak isto. Vracat'



"Skulptura"



Glóbus na dome

sa nemá význam. Tverská je mnohokilometrová ulica a tak ideme ďalej. Po fakt dlhej a už únavnej prechádzke s ruksakmi na chrbtoch sa dostávame na Bieloruskú železničnú stanicu kde sa takisto nachádza rovnomenná stanica metra. Teraz je jasné, že sme Gastronóm nemohli nájsť, lebo sme išli presne opačným smerom, ale zato sme navštívili naozaj kvalitné múzeum. Keby sme išli správne, tak múzeum nenájdeme. Je to dobrá útecha za niekoľko kilometrov chôdze a tak nasadáme na metro a vezieme sa na Jaroslavskú. Máme čas ešte si ísť niečo pozrieť, ale sme unavení a uchodení. Navyše treba vraj byť na stanici s dostatočným predstihom a tak ideme hoci máme ešte dosť času do odchodu vlaku – istota je guľomet.

2.1.5 Železničná stanica Jaroslavská

Z metra sa opäť vezieme na zemský povrch nekonečnými eskalátormi. Železničná stanica je tam kde má byť. Pokúšame sa nájsť naše nástupište, ale márne. Po preštudovaní plánu v staničnej hale je však všetko jasné, dokonca náš vlak je už vysvietený na tabuli odchodov spojov t.z.v. ďalekého spojenia. Máme dosť času a hlad. Tam kde má byť staničný bufet sa nachádza úplne prázdna obrovská miestnosť a tak ideme na prieskumy von. Hádám nájdeme aspoň nejaký stánok s hot-dogmi alebo niečim iným. Ale chyba lávky, vonku nič nenachádzame a všetky bistrá a tých pár menších kaviarní či reštaurácií je absolútne a totálne plných. Mám dokonca pocit, že mnohí hostia tam čakajú už celé hodiny a že majú ešte niekoľko hodín pred sebou. Proste smola, a navyše začína liať ako z krhle. Prcháme späť do staničnej haly a do čakárne. Spodná čakáreň je na prasknutie plná, tak ideme no horné poschodie, kde v pohode nachádzame miesto na sedenie. Je tam aj malinký bufetík, kde majú na jedenie len čosi neidentifikovateľné, ale zato kopec všelijakého chľastu. Monike kupujem malinovku Buratino s umelohmotnou príchuťou a ja si kupujem pivo Tri Bogatyra. Pivo je dobré, ale nevypil som ešte ani polovicu fľaše a už sa mi krížili oči, tak som trochu spomalil. Medzičasom sa už takmer všetci ľudia z



Pohľad z nášho vlaku na Jaroslavskej ŽS

okolía stanice schovali pred dažďom v budove a v čakárni začína byť dusno a smrad. Všetky okná sú pozatvárané a dusno začína byť neznesiteľné. No proste hrúza, ja sa potím jak fras a dýcha sa ťažko. Katastrofa však ešte len začína, lebo treba ísť na záchod. Najhoršie bolo, že človek vôbec netušil do čoho ide. Budova Jaroslavskej železničnej stanice vyzerá akoby to bola nová, alebo v najhoršom prípade čerstvo renovovaná budova. A v takej budove a s dvomi dežurnými na meter štvorcový musia aj záchody vyzerat' civilizovane. Nevyzerali. Bol to jednoducho horor, a keď už to hovorím ja tak to aj platí. Ja som sa takmer došabl'oval len som tam vkročil. Čo zažívala Monika si viem len ťažko predstaviť. Boli to obyčajné turecké, katastrofálne obsraté (aj steny!), obšťaté, ogrcané a smradľavé diery do zeme za 10 rubľov za potrebu ľubovolnej veľkosti. Také niečo sme ešte nevideli a zároveň dúfali že už ani nevidíme. Mýlili sme sa obrovsky.

2.2 Transsibírska magistrála 1

Každopádne sme pretrpeli ešte zvyšný čas v čakárni a nakoniec sa poberáme ku nášmu vlaku na nástupišti spojov ďalekého spojenia. Vagóny vlaku sú pomalované v Ruských národných farbách s parádnymi znakmi a nápismi „Rossija“. Panuje trochu neistota lebo netušíme s kým budeme v kupé. Je však jasné že týmto vlakom necestuje len tak hocikto. Nakoniec dežurná nášho vagóna zbiera a kontroluje cestovné lístky. Všetko je v poriadku a tak sa nalodíme do kupé s dvomi Dánkami. Tie dve (matka a dcéra) sú na kombinovanom zázazde kde časti cesty idú na vlastnú päsť a sčasti sa o nich stará cestovka. Idú s nami do Irkutska a potom pokračujú do Mongolska, púšť Gobi a nakoniec bicyklom okolo kúska Čínskeho múru a nakoniec do Pekingu. Potom lietadlom naspäť do Dánska. Pre mňa je to dôkaz, že nie len my sme blázní. Vo vagóne je ešte pár Nemcov a v jednom z kupé sú nakvartírovaní sympatickí Rusi. Proste paráda. Ukladáme si batožinu a prezliakame sa do „domáceho“. Vo vlaku budeme dokopy tri a pol dňa. Keďže klimatizácia beží iba keď je vlak v pohybe tak začína byť riadne horúco – otvoriť sa dá iba malá horná klapka na asi dvoch oknách, ostatné okná sa otvoriť nedajú (načo, veď je tu klimatizácia). Nakoniec sa však vlak rozbieha a na rozlúčku hrá na nástupišti pochod Ruskej námornej flotily. „Rossija“ je jediný vlak ktorému hrajú v Rusku hudbu keď odchádza z východzej stanice (z Moskvy alebo z Vladivostoku). Veľká cesta sa začína.



Časť nášho vagóna

Prvé čo som skontroloval boli záchody. Avšak všetko bolo čisté a na svojom mieste – príjemné to prekvapenie po tom čo sme zažili na Jaroslavskej. Na WC ma zaujala malá zákazová tabuľka, na ktorej bolo namaľované niečo v zmysle „stúpať na záchodovú dosku je zakázané“.



Pohľad od nášeho kupé smerom ku samovaru

že prečo by mal niekto stúpať na WC dosku vo vlaku. Že takáto tabuľka SKUTOČNE MÁ SVOJE OPODSTATNENIE sme sa s desom dozvedeli až neskôr. Na konci chodbičky, hneď vedľa kabínky pre dežurné, je umiestnený samovar. Nie je to žiadne umelecké dielo na štýl frajerských vyblýskaných stolových samovarov, ale čapuje takisto horúcu pitnú vodu. Jediní Rusi v našom vagóne si už aj narobili čaj. Službukonajúca dežurná (dokopy sú dve na vagón, jedna má pauzu a druhá službu) začala roznášať posteľné prádlo. Na veľké počudovanie sme vyfasovali aj mydlo s uterákmi, hermeticky zabalenú zubnú kefku a zubnú pastu. Cestujúci v prvej triede majú dokonca sprchu vo svojom kupé. My cestujeme v druhej triede – to znamená 4 ľudia v kupéčku a prípadné sprchovanie je možné na WC (je tam studená aj teplá voda), len si treba od dežurnej vypýtať sprchovú ružicu a že je tam málo miesta sa tiež dá celkom prežiť.

V kupé sa po chvíli dávame do reči s našimi spolucestujúcimi, hovorí sa po anglicky a onedlho už hráme akúsi Dánsku populárnu kartovú hru ktorej pravidlá si už nepamätám. My sme ich zase na oplátku naučili hrať sedmu a chuja.

Zastávky sú od seba na naše pomery neveriteľne zriedkavé a veľmi preveľmi od seba vzdialené. Na každej robím nejaké fotografie, opäť fotím pre istotu každú somarinu – keď som na konci sveta tak odtiaľ chcem mať aj fotky nech je na nich čokoľvek, hoci aj len obyčajná vlaková stanica. Po peróne pobejú všelijakí ľudia a predávajú kadečo na jedenie. Kapustové a všelijaké iné pirohy, jahody a iné ovocie. Nechýbajú ani plyšové hračky a balóny tých najčudnejších tvarov.

Niekedy je na peróne jeden alebo viacero malých obchodíkov kde sa dá kúpiť kadečo na jedenie a pitie. Vždy aj niečo nakúpime na raňajky alebo na večeru. Dokonca mi raz jeden fakt podozrivo vyzerajúci človek ponúkal akési hodinky a keď som odmietol tak zmizol tak rýchlo ako sa tam aj zjavil. Na jednej zo zastávok kupujem noviny „Komsomol'skaja Pravda“. Hneď na prvej strane je obrázok zhoreného lietadla, ktoré letelo z Moskvy do Irkutsku a pri pristávaní začalo horieť a už na zemi havarovalo – ja osobne v duchu ďakujem mojej mánií ohľadom Transsibírskej magistrály, mohlo sa ľahko stať a boli by sme v tom lietadle sedeli aj my.



"Komsomol'skaja Pravda"

Počas cesty prechádza vagónmi predavač, ktorý predáva pivo (Baltika 5 a Baltika 7) a kadejaké kekсы. Cesta sa pomaly naťahuje a Monike je časom dlhá chvíľa a tak hráme karty a chodíme jest' do reštauračného vozňa. Porcie nie sú práve najväčšie, ale zato sú skutočne kvalitne a veľmi chutne pripravené. Ceny za jedno hlavné jedlo sa pohybuju okolo veľmi slušných 10 Eur a Baltika 7 je za 35 Rubľov a Sibirskaja Korona za 40 Rubľov. Čašník je starší pán, správa sa k host'om veľmi úctivo á la Oldřich Nový.

Cesta pomaly ubieha a za oknami sa mihajú nekonečné brezové háje. Nikdy v živote som nevidel toľko briez pokope, ako bolo tam. Celou cestou sme mali iba jeden nepriemný zážitok v podobe akýchsi Američanov čo nastúpili počas druhej noci do dvoch voľných kupé v našom vagóne. Robili brajgel, chl'astali a vrieskali. V USA je asi normálne, že sa v nočnom vlaku plnom spiacich ľudí robí bynec, inak si to neviem vysvetliť. Na druhý deň doobeda keď som vysedával v chodbičke na sedátku a pozoroval brezy za oknami, tak vyliezol ich „vodca“ z kupé. Poprial som mu good morning, čo on odignoroval. Jediný pohľad na ten tupý ksicht a bolo všetko jasné. Odhadol som ho na blba, ktorý ešte k tomu potrebuje byť stredobodom pozornosti. Môj predpoklad sa ukázal byť asi správny. Po tom čo sa mi neodzdravil, začal študovať cestovný poriadok a začal s katastrofálnym prízvukom nahlas vymenovávať jednotlivé zastávky. Asi som ho mal začať obdivovať že pozná azbuku – čo nie je žiadne umenie. Keď som sa naďalej robil, že si ho nevšímam tak začal vydávať kadejaké neidentifikovateľné zvuky a začal päšťou búchať do steny vagóna. Ja samozrejme stále nič. Nakoniec sa na to vykašľal a dvierka do kupé za sebou zašvihol tak, že sa vagón zatriasol. Počas celého zbytku cesty sa správali všetci (ale hlavne on) ku všetkým vo vagóne arogantne a ignorantsky. To už nám ale do Irkutsku ostávalo „iba“ asi 25 hodín cesty, ktorá už prebiehala bez nejakých nepriemností. Na každej stanici som fotil čo sa len dalo, dokonca sa nám raz podarilo nenápadne odfotiť aj dvoch policajtov. Večer sa dozvedáme že Taliabni sú majstrami sveta vo futbale.



Vnútro nášho kupé

Ukladáme sa na spánok. Je pred nami posledná noc v Transsibírskej magistrále na ceste na východ, skoro ráno (lokálneho času) budeme vystupovať v Irkutsku. V meste ktoré sme doteraz z televíznych reportáží a cestovných sprievodcov poznali aj pod označením „Perla Sibíra“ a podobne. Ja pomaly zaspávam a FAKT SA VEĽMI teším na nasledujúce ráno...

2.3 Irkutsk 1

2.3.1 Príchod do Irkutska a prvý deň...

Je skoro ráno a dežurná zobúdzá cestujúcich do stanice Irkutsk. Celú cestu bolo krásne počasie a teplo, samozrejme že pol hodinu cesty pred Irkutskom začalo pršať. Nevadí, aj tak máme v pláne hneď po príchode kúpiť lístky na spätnú cestu, čo bude isto chvíľu trvať a hádam sa počasie časom umúdiri. Vystupujeme z vlaku a lúčime sa s ľuďmi s ktorými sme strávili posledných tri a pol dňa a s ktorými sa už celkom isto nikdy nevidíme, želáme si navzájom ešte šťastnú cestu a všetko dobré.

Irkutská železničná stanica pôsobí moderným dojmom. Prvé čo musíme urobiť je vybrať peniaze z bankomatu, pretože kartami (ani kreditnými!) sa v okienkach platiť nedá. Katastrofa sa začína. Vyberám normálnu kartu mojej banky a vkladám ju do bankomatu. Po pár sekundách je karta odmietnutá – je vraj neplatná. Nevadí hneď za rohom je ďalší bankomat, tento je určite len pokazený. Ale ani druhý a ani tretí neprijíma moju kartu. Je to fakt zlé, skoro všetky ruble sú minuté a železná rezerva 300 USD na lístky samozrejme nestačí – FAKT blbá situácia. No nič. Aspoň zistíme presné informácie že kedy nám ide spätný vlak. Lenže okienko „ďalekého spojenia“ otvárajú až o pol ôsmej. Nevadí, je to len asi pol hodina, toľko počkáme a možno prestane aj pršať. Počas čakania sa na nás nalepil nejaký „čelavjek“. Je vraj taxikár a ON JEDINÝ nás zavezie v Irkutsku kde len budeme chcieť. Bol dosť doterný a stále opakované odmietanie mi bolo dosť nepríjemné. Keď videl že nie sme ľahké sústo, tak sa na to vykašľal.

Okienko otvorili a ženská v ňom melie čosi veľmi rýchlo po Rusky, nerozumiem jej skoro nič. Jedno je však isté: vlak ktorým sme chceli cestovať späť do Moskvy ide tak ako má a je aj napísaný na tabuli. Takže sa ideme ubytovať. Ubytovanie máme zabezpečené v hosteli XXX. Jazdí tam t.z.v. „maršrutka“ - je vlastne mikrobús kde sa platí pevná suma za jednu cestu a autobus č. 24 a ešte nejaké ďalšie. Lenže most ktorý spája železničnú stanicu s centrom mesta cez rieku Angaru je kompletne rozkopaný a neprejazdný, takže pravidelné spoje MHD nepremávajú. Nevadí, o chvíľu nachádzame na malej tabuľke na prehnitom telefónnom stĺpe tabuľku s číslom našej maršrutky a ľudia čo na ňu čakajú. Lenže nič neprichádza a ľudia stále pribúda. Stojíme však tretí v rade a tak nieje problém... zatiaľ. Konečne sa dorúti 11 miestny SsangYong v ktorom sedí a STOJÍ asi 15 ľudí. Vzápätí zisťujeme, že aj keď sme prvý v rade, tak to nič neznamená a pred našimi očami sa odohráva scéna akú som nezažil ani za študentských čias keď sem sa pchali do na prasknutie plných dopravných prostriedkov v duchu axiómy že do vozidla sa vojde vždy N + 1 cestujúcich. Nikoho NEZAUJÍMA kto kde stál v rade. Do maršrutky sa derú všetci z viacerých rád čakajúcich. Hrnú sa hlava-nehlava a nakoniec sa tam vlezú dvaja-traja. Tak opäť čakáme, tentoraz pripravení na to, čo bude. Po pol hodine prichádza ďalší mikrobús, lenže tentokrát nestavia tam kde má zastávku ale asi o 15 metrov pred ňou. Scéna sa opakuje a keďže sme tentokrát stáli príliš ďaleko tak sa tam zase nedostaneme. Proste bordel jak v tanku a najhoršie na tom je, že všetci sa tvária že je to normálne a moje nadávanie považujú sa nejaký cudzinecký folkór. Rozmýšľame nad taxíkom – nie sú drahé, ale kým sa dostaneme do centra tak to bude obrovská obchádzka po priehrade, kvôli tomu rozbitému mostu. Tak sa vyberáme peši, most je pre chodcov otvorený. Tak prechádzame po vlastných Angaru a dostávame sa takmer do centra mesta. Hneď na druhej strane križovatky vidím banku s bankomatov. Bankomat mi dáva dokonca na výber jazyk v ktorom so mnou bude komunikovať, ale vzápätí takisto kartu odmieta. Proste horor, neviem načo na tie automaty lepia tie nálepky CIRRUS, VISA, MAESTRO keď žiadna takáto karta nieje použiteľná, asi si myslia že je to na ozdobu. Monika študuje mapu nachádza v nej ešte niekoľko bánk v centre. Špacírujeme sa po Irkutských uliciach krížom krážom. Mesto je na zaplakanie zanedbané, všetko je rozbité a autá nezastavujú, ale iba trúbia. Obaja sme dosť vynervovaní a našťvaní, perlu Sibíra som si predstavoval trochu inak.

Ale nakoniec máme šťastie a nachádzame banku ktorá má na bankomate namaľovanú kartu

s čipom, a to s trochou šťastia znamená že je na ako tak aktuálnej úrovni. A skutočne – bankomat kartu akceptuje a vyberáme väčšiu čiastku peňazí aj do zásoby, lebo podobné dobrodružstvo už fakt nepotrebujeme zažiť.

Tu bude pokračovanie...